

[Lone Dybkjær]

men kun fordi det bør med i vores betragtninger.

Men mest af alt synes jeg der nu er behov for, at vi nu får diskuteret de fremtidige generationer af a-kraftværker, og regeringens udskydelse af beslutningen om atomkraftværker gør vel egentlig dette problem endnu mere aktuelt. For vi bliver jo ikke stående teknisk set, hvor vi er. Med stigende uranpriser og inddragning af stadig ringere forekomster vil der være incitamentet til at tage nyere og såkaldt mere effektive reaktorer ind, ligesom der også kan komme et ønske om at udnytte de oparbejdede affaldsprodukter.

Omkring formeringsreaktoren er der endnu større sikkerhedsmæssige og andre problemer, end der er ved letvandsreaktorerne eller de reaktorer, vi generelt anvender i dag. Jeg vil gerne vide, hvilke overvejelser regeringen egentlig gør sig om formeringsreaktorerne, eller hvilke undersøgelser man har sat i værk med henblik på at afgøre, om det reelt bliver den reaktor, vi skal have her i landet. Nu tænker jeg ikke blot på to siders papir med lidt for og imod; jeg tænker faktisk på lidt mere dybtgående ting. Danmark er jo totalt afhængig af udlandet, når det drejer sig om valg af reaktortype. Det kan ikke nytte noget, vi tror, vi kan fastholde den gamle, om jeg så må sige, reaktortype, hvis alle andre vælger formeringsreaktoren. Det kan i hvert fald godt være, det økonomiske billede forrykker sig væsentligt, hvis det er sådan. Derfor synes jeg, det er nødvendigt, at vi får noget mere konkret om dette område.

Men de spørgsmål, jeg her har nævnt, er spørgsmål, som gør, at det radikale venstre i dag siger nej til a-kraft, og er jo da også noget af det, som regeringen har sagt er begrundelsen for dens nej til a-kraft. Men det er vel også den slags spørgsmål, vi skal fastholde er afgørende, når det drejer sig om en folkeafstemning. Altså helt principielle ting omkring en meget kontroversiel teknik og spørgsmålet, om denne teknik kan accepteres af befolkningen.

Så er der den anden gruppe af spørgsmål; som kan komme til at indgå, hvis den første gruppe er afklaret, hvis man altså kan sige ja til sikkerhed og alt det andet, jeg har nævnt. Herunder hører økonomi, miljø, beskæftigelse, forsyningsikkerhed, valuta, fremtidige energikilder og al den slags ting. Alt sammen

spørgsmål, som vi får lejlighed til at diskutere, når regeringens energiplaner med og uden atomkraft foreligger, og som jeg derfor ikke skal gå ind på her. Den type folkeafstemning, der knytter sig til den ene alternative energiplan eller den anden alternative energiplan, når, om jeg så må sige, gruppe 1-problemerne er løst, er en folkeafstemning, der minder lidt om en Storebæltsbrofolkeafstemning og dermed en folkeafstemning på et andet plan. Jeg tror nok, det kan være nyttigt at få diskuteret, hvad det egentlig er, vi vil have en folkeafstemning om. Selvfølgelig kender også jeg den formelle baggrund for folkeafstemningen, hvis den kommer. Det er klart, at disse ting hænger sammen, men jeg tror alligevel ikke, det er uvæsentligt at forsøge en eller anden form for adskillelse.

Vores konklusion er altså, at vi er enige med regeringen i, at de forudsætninger, der kan opridses, for at tage stilling til atomkraft i dag ikke er til stede, og vi vil i øvrigt gerne have dem udbygget på nogle felter, som jeg har nævnt her; specielt spørgsmålet om den næste generation af atomreaktorer, som vi synes er blevet aktualiseret ved regeringens beslutning om udskydelse af atomkraftens eventuelle anvendelse her i landet. I modsætning til regeringen tror vi imidlertid ikke på, at a-kraft kommer til Danmark, ud fra de forudsætninger, som vi kender i dag.

Jeg havde nok foretrukket, at man, når man nu endelig skulle udskyde, havde opereret med lidt mere slip i tidsterminerne, for så havde vi måske i højere grad kunnet sætte meget ind på de alternative muligheder, hvor vi i dag måske ikke får tilstrækkelig kraft til det, og her tænker jeg selvfølgelig ikke kun på folketingets eventuelle kraft til at diskutere disse spørgsmål, men mere på den forsknings- og udviklingsmæssige indsats, der skal til.

Men som sagt, jeg er glad for, at energiministeren i sin redegørelse på trods af sit principielle ja til a-kraft alligevel finder, at der skal planlægges både for et ja og for et nej, og at vi i det hele taget på energiområdet skal have det, nogle fagfolk vel kalder robust planlægning, altså en planlægning, der kan klare omskiftelser, uden at hele systemet grundlæggende skal laves om.

Jeg skal herefter kommentere nogle enkelte punkter i ministerens redegørelse. Det første, jeg skal tage frem, er spørgsmålet om